

deres specielle Brug, saaledes at man kunde undgaa dette, at der var to Slags Hvedemel med to forskellige Priser indenfor selve Rationeringen. Tidligere har Forholdet været det, at der har været fri Indførsel af Hvede her til Landet, og der har været en Bekendtgørelse af 3. April 1919, underskrevet af det ærede Medlem Hr. Rode, som siger, at „Importøren er berettiget til under lagttagelse af Reglerne i § 3 at videre-sælge indtil $\frac{1}{2}$ af hvert Parti, han importerer“. Og disse Regler gaar ud paa, at han maa ikke tjene mere end 9 pCt. i Avance. Dette vil altsaa sige, at der tidligere ved Siden af Rationeringen har været fri Handel med Hvede.

Ærede Medlemmer vil forstaa, at jeg baade ved i Kornloven at indføre den Bestemmelse, at Import af amerikansk Hvede er forbudt, og ved de to Bekendtgørelser af henholdsvis 19. Juni og 14. September, som maa ses i Sammenhæng, netop har gjort alt muligt for at ophæve tidligere Aars Forvirring med Hensyn til Hvederationering. Det overrasker mig derfor, at det ærede Medlem, der ikke har kritiseret den Forvirring, der i saa Henseende herskede tidligere med Hensyn til Hvederationeringen, nu kritiserer, skønt der i Virkeligheden er truffet Foranstaltninger til, at den Smule amerikansk Hvedemel, som nu kunde være tilbage, ikke kan gaa ud i fri Handel og derfor ikke kan forstyrre en klar Rationering af Hvede her i Landet.

Under Valgkampen blev denne Bekendtgørelse af 14. September brugt til Kanten af, hvad den var værd, og jeg tror, den blev brugt lidt ud over denne Kant. Der var en enkelt Mølle, der havde en saa fænomenal Beholdning som 12 t amerikansk Hvedemel, som misforstod Bekendtgørelsen af 14. September. Saa snart jeg blev gjort opmærksom derpaa — jeg hørte det ovre paa Fyn — blev der telefoneret til Brødkornsadministrationen, og Salget blev selvfølgelig standset. Men dette har ikke udelukket, at der rejste sig en voldsom Valgkampagne paa dette Spørgsmaal og med denne Bekendtgørelse som Udgangspunkt. Og jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det ærede Medlem Hr. Hauge har været meget langt ude i Benyttelsen af denne Bekendtgørelse, og at jeg finder det lidet mandigt, eftersom netop det samme ærede Medlem i sin Egenskab af Medlem af Afviklingsudvalget har været med til at anerkende denne Bekendtgørelse, der blev angrebet i saa stærke Udtryk. Efter hvad der er mig meddelt, skulde der endogsaa i det ærede Medlems

Blad have staaet, at nu havde Landbrugsministeren vist sig fuldkommen umulig paa den Plads, hvor han nu stod!

Det ærede Medlem Hr. Mortensen angreb endvidere den Fremgangsmaade, der var fulgt ved Inddragningen af gamle Brødmærker. Jeg skal herom sige, at der i denne Henseende er fulgt den samme Fremgangsmaade, som var anvendt tidligere. Thi vil man inddrage gamle Brødmærker, nytter det ikke, at man giver et Varsko 8 eller 14 Dage i Forvejen. Thi saa bliver Resultatet, at de gamle Brødmærker bliver indleveret, og at der bliver truffet forskellige smaa private Aftaler. Saa kan man lige saa godt lade være at inddrage Mærkerne. Men naar Staten giver et saa betydeligt Tilskud til Rugbrødsprisernes Nedsættelse, at den til 15 Kr. udleverer Rug, som er betalt med 43—44 Kr., og naar Forholdet er det, som det var i Aar, at betydelige Mængder af Rugbrødmærker ikke var benyttede, vilde det have været ganske uforsvarligt, om disse gamle Rugbrødmærker skulde gaa rundt og under visse Forhold give Anledning til, at denne billige Rug, hvortil Staten havde givet saa betydelige Tilskud, f. Eks. kunde anvendes til Opfostring. Men vil man træffe Foranstaltninger herimod, er der ingen anden Udvej end at inddrage disse Rugbrødmærker netop uden Varsel og gøre dem ugyldige paa een Gang. At forskellige Bagere derved er kommet i Vanskelighed, kunde man være forberedt paa, men der er ad anden Vej truffet Foranstaltninger til, at deres Omsætning ikke af den Grund standses.

Enkelte ærede Medlemmer har været inde paa en Omtale af de overordentlig vanskelige Vilkaar, som Fiskerne arbejder under, og navnlig har det ærede Medlem Hr. Sundbo fremdraget Eksempler paa den mægtige Stigning i Fiskernes Produktionsomkostninger, samtidig med at Priserne paa Fiskernes Salgsprodukter ikke i væsentlig Grad er steget. Jeg skal sige med Hensyn til den Stigning, som har fundet Sted, at Prisstigningen paa Fiskernes Driftsmidler, naar undtages Petroleum og Olie, ikke — heller ikke efter det ærede Medlems Eksempler — kan siges at være højere end den Prisstigning, som har fundet Sted f. Eks. indenfor Landbruget, og som har fundet Sted i de fleste andre Erhverv. I saa Henseende kan Fiskeriet meget vel sammenlignes med Landbruget. Men der er i Øjeblikket to Aarsager til Fiskeriets ekstraordinære Forhold. Den ene er de ganske urimeligt — jeg kunde fristes til at sige vanvittigt høje Petroleumspriser, som